Відомо й те, хто стоїть за спиною політики зриву роззброєння — це нечисленні, але впливові монополістичні групи. Страх цих груп перед роззброєнням диктується тільки одним — як би не втратити казкових баришів, що наживаються на виготовленні знарядь руйнування.

(З доповіді А. А. ГРОМИКО на 1 сесії Верховної Ради СРСР шостого скликання).

ВІЙСЬКОВИЙ БЮДЖЕТ

ЗВЕРХПРИБУТКИ

ПОДАТКИ

$

ЧОМУ ВОНИ ПРОТИ РОЗЗБРОЄННЯ

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА.

перець

№ 10 (477). РІК ВИДАННЯ XXII КИЇВ. ТРАВЕНЬ 1962 Ціна 10 коп.

У ЦЬОМУ НОМЕРІ:

★ Хіба ревуть машини, коли дороги справні? (Стор. 2).

★ Про одну літературну спадщину, або печальні місії двадцяти однієї комісії. (Стор. 4).

★ „Садо-виноградо...“ — самопреміювальна кіноко-медія у постановці Херсонського раднаргоспу. (Стор. 8).

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

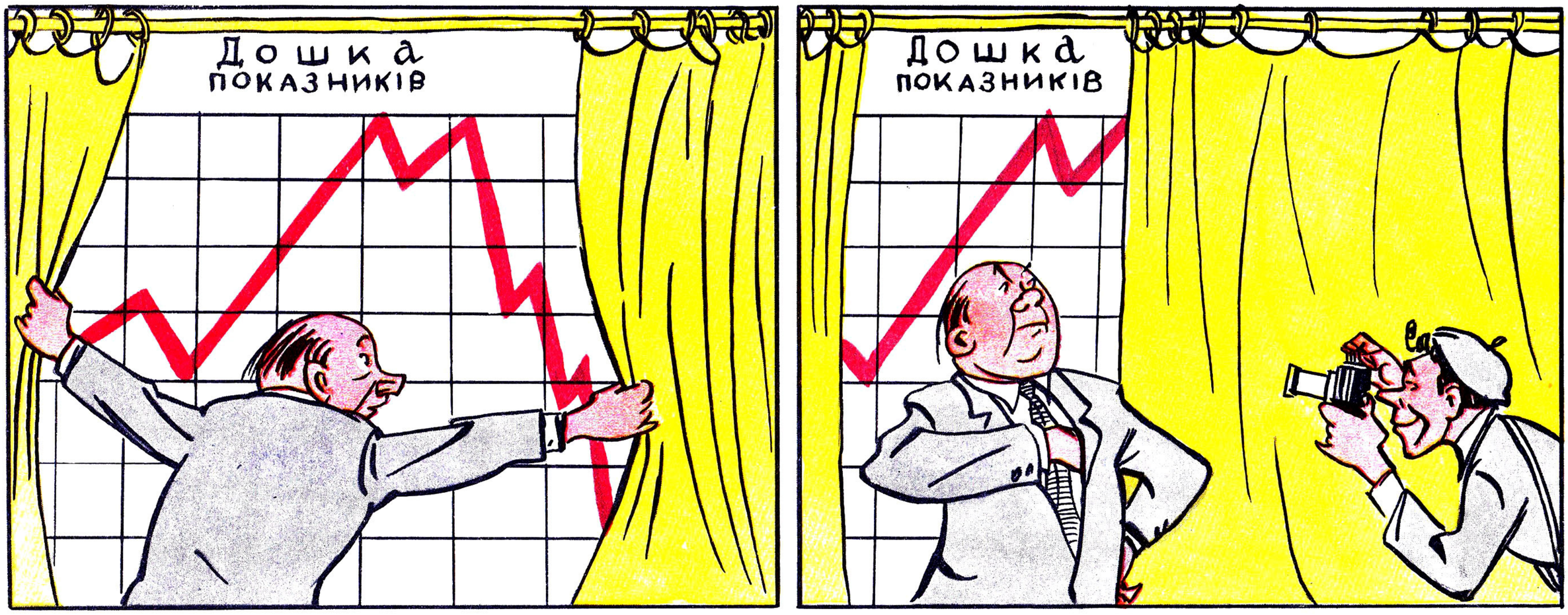

Щоб крива не підвела...

Євген БАНДУРЕНКО

ВІДПОВІДЬ ГУМОРИСТА

perec-ua.

Якось поет в їдких байках
Свинячого торкнувся царства,
А критикан статтю — ба-бах! —
«Байкар проти свинарства!»

А гуморист на випад цей:
«Затям, що я іще з дитинства
Люблю й свинарство і свиней,
Та ненавиджу свинства!»

perec-ua.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

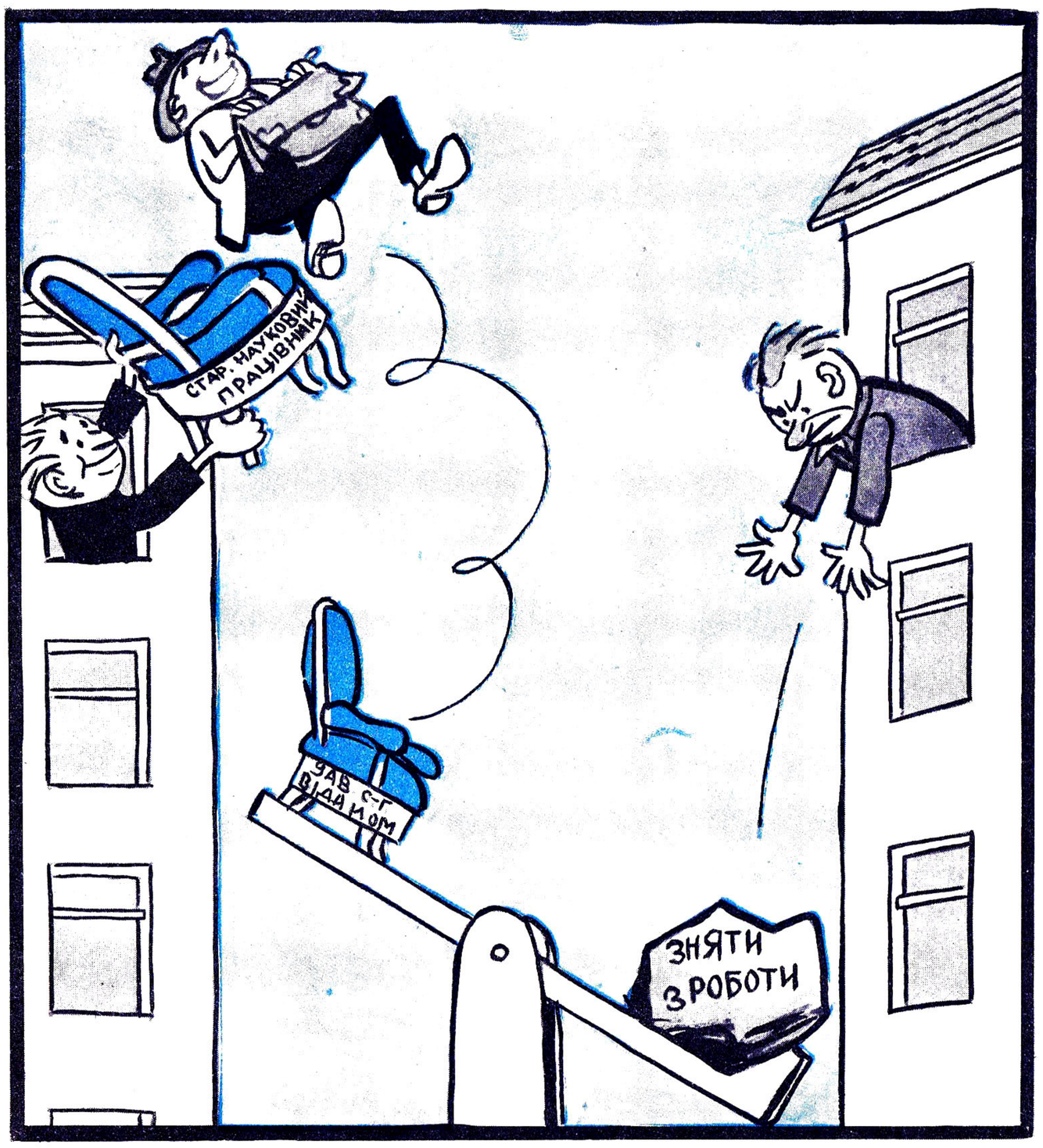

«Наукове» сальто.

ПЕРЧАНСЬКИЙ ВЕРТОЛЬОТ

З ПТАШИНОГО ПОЛЬОТУ

(Витяги з бортового журналу)

Стоїть прекрасна льотна погода. Вертольот так і проситься у подорож. Але який скласти маршрут? На південь? У веселий табір курортних «дикунів»? Чи на північ, у заплави, на юшку до гостинних рибалок? Ой, як важко скласти маршрут!..

...Щойно одержав листа з станції Курне: «Багато, Перче, ти подорожуєш. Бачили тебе на півночі республіки, хлібом-сіллю зустрічали на півдні. А от у нас тебе, на жаль, не бачили. Та ми тебе розуміємо: важко дістатися до нас; якщо й їхав би, то обов'язково утопив би свого мотоцикла... Отже, заводь свого вертольота. Чекаємо...»

Цікаво, що там на тій станції сталося? Може, річка Тня несподівано вийшла з берегів і залила шляхи-дороги? Чи, може, дорога провалилася, і на її місці утворилося озеро? Між іншим, як утворюються озера — відразу з добірними лящами чи мальками-пустунами?

Маршрут готовий: Київ—Житомир—Червоноармійськ—Курне. Беру на всяк випадок спінінга...

Лечу над станцією Курне. Нема ніякого озера, і Тня з берегів не вийшла. Є велетенська липучка, яка виникла після дощів. У ній сидять і ревуть вантажні машини. Була дорога як дорога, і раптом перед самою станцією — липучка!

— Хлопці! — гукаю до шоферів. — Що погнало вас у цю липучку?

— Великі справи женуть, Перче! На станцію Курне ми возимо паливо, зерно, сільськогосподарські машини, мінеральні добрива.. Але буває, що й не довозимо. Отут на останньому незамощеному кілометрі до складів і грузнемо в оцю липучку. Районні шляховики кивають на «Заготзерно», мовляв, хай само мостить, це його територія. А «Заготзерно» киває на кошториси, мовляв, у касі не густо. Отак кивають і чекають — хто кого перекиває. А ми рвемо мотори.

Даремно брав я спінінга. Не на ту рибку гачок! Треба негайно повертатися та вантажити на борт повний боєкомплект перцю.

Над столицею — гроза. Київський аеродром не приймає. Доведеться сідати на Бориспільський. Але що це? Сон? Галюцинація? Марево?

Знову липучка-багнючка! Знову ревуть безпорадні машини!

Ні, це не марево. Це дорога з Борисполя до Старинської птахофабрики. Господарство фабрики величеньке. Вона має п'ять відділень у селах, здає державі і пташине м'ясо, і молоко з власних тваринницьких ферм. Трудівники фабрики обіцяють здати у 1965 році по 150 центнерів м'яса на кожні 100 гектарів угідь. Хороша цифра! Просто у кінохроніку проситься: їдуть машини, дівчата пісень співають, шофери дивляться на асфальт і посміхаються...

Але «кіна не буде», поки тут не збудують дороги.

— Хлопці! — гукаю. — Чия це дорога?

— Невідомо чия, — журяться хлопці. — Немає у дороги хазяїна, бо не їздить по ній високе шляхове начальство. Якось пішла чутка, що хтось кудись цією дорогою начебто поїде. У районі відразу ж заворушилися — копати почали, пісок для дороги завезли. А потім, коли виявилося, що ніхто нікуди не поїде, перестали копати. Перче, покажи дорогу до нас високому шляховому начальству! Птахи ж часто без комбікорму сидять! І молоко в бідонах кисне!

Дорогі товариші шляховики, передаю вам запрошення шоферів, які загрузли в липучках під станцією Курне і Старинською птахофабрикою. Виручайте!

Черговий штурман Ю. МАЛИЙ.

Іван ГАЙДАЙ

Ілюстрації БЕ-ШІ

ЯК ГАВРИЛО БОВКУН У ЛЬОХ ПОПАВ

Бригадир призначив Гаврила Бовкуна агітатором.

— Бери, — каже, — об'єкт Миколин і розвертайся, бо його поклали на операцію, а заміни наш партсекретар скоро не пришле, він аж у Києві зараз.

— Що ви, Даниле Петровичу, який з мене агітатор!

— Не прибіднюйся. У тебе всі дані агітаторські: працюєш з вогником у політиці розбираєшся, в бога не віриш, горілки не п'єш. Іди в Катеринину ланку, там є жінки з пережитками. Коваль залізом брязне, а вони вже лоби хрестять, думають, що то піп у дзвона б'є.

Отак і став Гаврило агітатором. Став та відразу і замислився: з чим іти на об'єкт, як агітувати, що казати? Чув, агітатори часто в бібліотеку бігають, повернув туди ввечері і він. «А, може, думає, мимохідь щось і прийде в голову».

Зайшов.

Людно.

Розглядає вітрини.

Аж бачить — книжечка: «Наша сонячна система». «Що воно за система?» Взяв, перегорнув сторінки, про сонце і зірки написано. І тут його запалило:

«А дай-но вдарю по жіночих пережитках сонячною системою!».

Попросив книжечку додому. Посидів над нею до півнів, і бесіда готова. Другого дня в обідню пору прибіг на об'єкт. Ланкова Катерина Степаненчиха сидить під купою качанів. Біля ніг на стеблах кукурудзи лежить кавун, як відро. Півколом жінки сидять. А перед ними риба в'ялена, помідори, масло, яйця, сметана, паляниця, котрась вареники прямо в макітрі принесла...

Обідають.

— Хліб-сіль вам, люди добрі!

— Їмо, та свій, — сміється тітка Марія. — Сідай до нас.

— Дякую, вже обідав. Ви їжте, а я буду з вами бесіду провадити.

Тітка Катерина облизала пальці, а потім ножиком кавун — чик, він — лусь і розвернувся, як жар в середині.

— Ну, ну, бесідуй, — говорить, а сама таку смачну скибку відрізала.

— Я вам, — дивлячись на кавун, говорить Гаврило, — розповім про нашу сонячну систему, знатимете, що таке сонце, місяць і зорі.

— Це ми й самі бачимо. Ти скажи спершу, скільки за вчора Оверківна качанів наламала?

Це так тітка Катерина називає сусідку — ланкову.

— Не знаю, то не мій об'єкт. Запитайте у вагаря, — радить Гаврило.

— Чи правду ото говорять, що прогрёсівці всі качани виламали? — допитується тітка Марія.

— Та що там прогресівці, наша друга бригада кінчає взавтра. Сама чула від куми Польки, — додала свого тітка Ониська.

— За прогресівців не скажу, а за другу бригаду брехня свіжа. У них кукурудзи стільки ж, як і в нас, а людей менше. Ми попереду, — розсудила баба Одарка.

— Кінчають, не знаю як, може, якийсь метод видумали, а що кінчають — так-таки точно! — стоїть на своєму Ониська.

— Ну скажи ти нам, Гавриле, що там? — просить ланкова.

А тітка Марія:

— І за «Прогрес» пояснення ж дай.

«Еге, — думає Гаврило, — жінки відводять мене вбік, не дають агітуватись, щоб бога не чіпав. Не на того напали!»

— Я уже вам сказав, у мене бесіда про сонячну систему, а кукурудза — справа земна і сюди не підходить, як факт усім відомий.

Жінки почали було вступатись за кукурудзу, але знайшлась-таки і серед них людина з поняттям:

— Чого ви присікались до чоловіка, — вступилась тітка Зойка, — йому треба, хай розповідає. Говори, Гавриле!

З благословення тітки замовкли жінки, і Гаврило як пішов, як пішов, як врізався в сонячну систему!

— Місяць, зірки насправді не місяць і зірки, а такі ж землі, як і наша, а тому

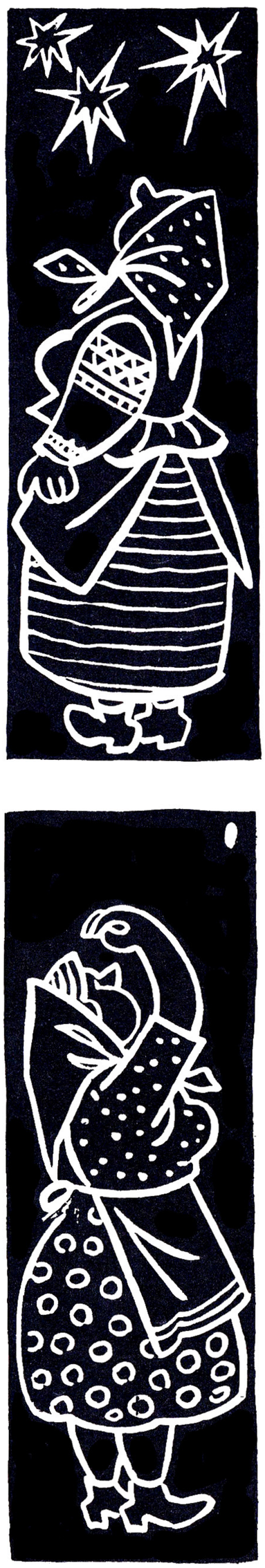

ніякі боги їх не створювали.

— І таке балакає. Ти був там чи що? — аж захлинулася кавуном тітка Ониська.

— Не був, але це так. Коли ви хочете знати, на нашу землю кожен день летять звідти шматки каміння і заліза, називаються вони метеоритами.

— Ну, та це ти вже розказуй своїй жінці, — махнула рукою тітка.

— Правду говорю. Зовсім недавно з якоїсь зірки в Тунгуську тайгу звалився велетенський шматок і знищив, спопелив такий клин лісу, як оце вся наша кукурудза. От які метеорити бувають!

— Свят, свят, та то ж якийсь антихрист, а не митрополит, — хреститься тітка Килина, — хіба ж святий чоловік зробив би таке лихо людям?!

— Метеорит, камінь такий впав із неба, — пояснив Гаврило.

— Камінь, із неба! Ой господи, — сплеснула вона в долоні, — люди, та це ж на нас кара божа, і в святому писанні так сказано!

— Ніяка не кара, тітко. Зірки одна об одну розбиваються і шматки з них повинні ж кудись діватись, от і летять вони на землю. Підраховано і точно встановлено, що кожного року на землю випадає тисячі брил каміння і заліза. Поїдьте на Далекий схід і вам кожен скаже, що там впало відразу сто метеоритів. І коли ви хочете знати, то і зараз на землю із страшенною швидкістю летять тисячі метеоритів величезної ваги.

— А де ж і коли вони впадуть? — допитується тітка.

— Коли і де, ніхто не знає. Може, взавтра, може, сьогодні, може, в море, може, прямо сюди. Відомо тільки, що ще не впали, летять і обов'язково впадуть.

— І що ж тоді буде?

— Спопелить, всіх поб'є. Це вже доказано і перевірено!

Перестали жінки уплітати кавун. Сидять, на небо поглядають, охають, ахкають і лоби хрестять. А Гаврило наступає на їхні пережитки.

— Не хрестіться, бо ніякий хрест вас не спасе. Ще раз кажу, що бога не було і немає. Ніхто вас не помилує. Може, навіть через годину бахне так, що земля репне, як кавун. Сонячна система жартувати не любить.

Отак сказав їм на закінчення і повернувся на свою роботу.

Скиртує ото солому та згадує, як уважно слухали його жінки, і таке піднесення оволодіває ним, аж горить все в руках. «Що то, значить, агітація», — думає.

Повернувся пізно увечері додому, у хаті все оголено. Ні дружини, ні дітей. «Злодії», — подумав.

Метнувсь до комори, чує, в льоху щось відхлипує. Він — туди.

— Діточки, ось наш татусь рідненький, — кинулась до нього дружина. — Та чого ж ти стоїш там? Мерщій ховайся сюди. Уб'є!

— Хто?

— Ой лихо, він ще нічого не знає! Та люди аж із степу прибігли, добро рятують, ховаються! Залізо і каміння летить на землю!

— Схаменися!

— Ховайся! Не любиш мене, пожалій хоч дітей. На кого ти їх покидаєш! — заголосила дружина і щосили потягнула в льох Гаврила.

Попомучився, доки вгамував. Щоправда, довелось іти на компроміс: погодився переночувати з нею в льоху.

Думав, що на цьому й кінець. Коли на світанку — тріск, грюк, стук щось у хаті.

— Падає! — вхопилась за нього дружина.

А з хати:

— Ти ж куди оце заховався, метеорит нещасний?! Ану виходь! — кричать жінки з Катерининої ланки. — Люди, та він зовсім збожеволів! Нас перелякав і сім'ю в льох посадовив.

Як вхопили Гаврила Бовкуна, ледве дружина випросила.

Відпустили...

— Нічого, — говорила йому Степаненчиха тижнів через два, — не журись, козаче! Приходь, розкажеш ще щось смішне.

ДОПОМОЖІТЬ ФРІДМАНУ

В одного класика російської літератури є такий вираз: «Вже ж такий чесний, що підійти до нього страшно».

Безперечно, класик не мав на оці А. М. Фрідмана, бо жив і писав свої твори класик у минулому сторіччі в Петербурзі, де й помер у тому ж таки сторіччі.

А Фрідман А. М. подвизається в нинішньому сторіччі і проживає в місті Одесі, на вулиці Осипова, 8/24. Але чесність А. М. Фрідмана цілком вкладається у вищезгадане класичне визначення. На превеликий жаль, цього не знала дирекція одного з одеських універмагів.

А з другого боку, і дирекцію нічого звинувачувати. Дирекція навіть і на думці не мала, що в душі А. М. Фрідмана заховані такі багаті поклади чесності.

Завідуючий посудо-господарчою секцією універмагу Фрідман керував збутом тарілок, каструль та ополоників і до певного часу не задавався своєю чесністю. Але скажемо відверто: під його керівництвом тарілки, каструлі та ополоники збувалися досить-таки тугенько.

І от, щоб Фрідман не кректав під тягарем своїх обов'язків і не підірвався остаточно, дирекція універмагу звільнила його з роботи.

Тільки-но Фрідман відчув, що тарілки й ополоники з успіхом продаватимуть і без нього, в його грудях заклекотіла і почала бити гарячими гейзерами чесність. Він побачив, що в універмазі немає жодної світлої особи, жодної людини, яка б не вступила в конфлікт з Карним кодексом. Виявляється, що досі його оточували хапуги, злодії, хулігани, грубіяни та інші кримінальні злочинці. І тоді в усі мислимі і немислимі інстанції полетіли викривальні, сповнені страшної «чесності» листи Фрідмана.

— Рятуйте універмаг! Розкрадуть! — заре-петував він на все горло.

Спочатку він репетував у межах міста, потім у межах області, потім у межах республіки, тепер видирається вже на всесоюзну арену.

Ось далеко не повний реєстр інстанцій, куди дохлюпнули гарячі чорнильні гейзери Фрідманової «чесності»: Головдержторгінспекція по Одеській області, народний суд Жовтневого району міста Одеси, обком профспілки працівників держторгівлі і споживкооперації, облпрофрада, Одеська прокуратура, органи ОБХСС, Одеський обком партії, Головдержторгінспекція Міністерства торгівлі УРСР, міністр торгівлі УРСР і т. д., і т. п. Двадцять шість інстанцій ощасливив Фрідман своїми листами, скаргами й заявами.

Не забув Фрідман і про ту визначну роль, яку відіграє в громадському житті наша преса. В результаті його листами було також ощасливлено з десяток редакцій газет і журналів, у тому числі й «Перець».

За останній час універмаг, який необачно розпрощався з Фрідманом, відвідала двадцять одна комісія! Добра половина комісій приїздила до Одеси з Києва і навіть з Москви. Не треба бути доктором математичних наук, щоб зрозуміти, в яку копієчку вскакує державі Фрідманова писанина. Кілька десятків інстанцій, кілька сотень людей займаються вивченням «літературної спадщини» А. М. Фрідмана.

Уже першій комісії було ясно, що всій «чесності» і «принциповості» Фрідмана в базарний день на одеському Привозі — гріш ціна. До такого висновку прийшла і решта комісій. І дивно. Ніхто не наважився сказати Фрідману: «Годі брехати! Годі клепати на чесних людей!»

Дивна річ. Коли б Фрідман образив чи пустив плітку про сусіда по квартирі, місцеві юристи цього б йому так не подарували. Знайшлася б для Фрідмана відповідна стаття у Карному кодексі! Але оббріхувати цілий колектив, вводити в оману десятки установ і організацій, виявляється, можна абсолютно безкарно.

...Фрідман продовжує дзвонити у всі дзвони. Фрідман просить «допомоги». За «допомогою» він звернувся і до «Перця».

Можна вважати, що «Перець» допоміг Фрідману. «Перець» розповів усім про «чесність» Фрідмана, яка так розпирає його.

Тепер черга за одеськими організаціями. Хай і вони допоможуть Фрідману...

Микола БІЛКУН.

ТЮ-ТЮ!

Скажіть, будь ласка, що таке «Б-308»?

«Б-308» — це баржа. Не подумайте, що це рядова баржа, якою вугілля чи там цеглу з одного місця до іншого водою переправляють. Ні, бери вище! «Б-308» — баржа-готель.

Так ото пригнали баржу-готель до затону Любецьких судноремонтних майстерень (на Чернігівщині). Там її з води витягли і поставили на кліті.

Минула зима, прийшла весела весна. Попливли з затону на широкі води відремонтовані судна, а баржа «Б-308» залишилася на суші, жде поточного ремонту.

Минула ще одна зима, настала весела весна. Прибули в Любеч команди відремонтованих суден. Глянули вони навкруги і вигукнули:

— Тю! А вона і досі стоїть!

Ще одна зима у безвість пішла. Запанувала весна. Прибули в затон команди, щоб вивести на чисту воду свої відремонтовані судна. Подивилися на знайомий пейзаж і закричали:

— Тю-тю! Вона й досі на суші загоряє!

Невже баржа під номером 308 безпритульна?

Ні, вона має батьків. Дуже солідних. Величають їх так: Київська технічна дільниця Дніпровського басейнового управління. Начальник дільниці т. Колтунов.

Але забув цей батечко про своє горопашне дитяточко. Правда, аліменти він сплачує регулярно. Три роки денно й нічно вартує на баржі шкіпер Шарова Пелагея Якимівна. Зарплату вона щомісяця одержує справно.

Та ще Любецьким судноремонтним майстерням т. Колтунов мусив заплатити 400 крб. за те, що вони біля баржі копирсалися.

Нещасна баржа-готель. Стоїть вона під сонцем пекучим, під буйними вітрами та рясними дощами і долю свою проклинає. Та не чують її голосу керівники Київської технічної дільниці Дніпровського басейнового управління. Вони кажуть: в разі чого, то й спишемо клятту посудину, щоб у наших книгах чисто було.

Ех, писонути б їм так, щоб вони довго пам'ятали, як державне добро треба зберігати!

В. ГАЛТУХ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Ну, нарешті, таки поголимось!..

З вини Держплану та Міністерства торгівлі УРСР у продажу немає лез для бриття.

ЦИФРИ І ФАКТИ

Що можна сказати про цифри?

Цифри — величина конкретна і точна. Без цифри не обійтись. Без неї не складеш звіту, без неї не складеш і плану.

А що можна сказати про факти?

Факти — річ уперта, незаперечна.

Для переконливості факти дуже часто підкріплюють цифрами.

Але цього разу буде навпаки.

Назвемо цифри:

970.

49.515.

60.000.

Значні цифри, великі цифри.

Але великі цифри — не завжди хороші цифри. Особливо, коли за ними криються погані факти.

970 — це кількість вагонів, які протягом минулого року при розвантаженні були пошкоджені на Макіївському металургійному заводі ім. Кірова. Коли б при цій операції та використали спеціальний запобігливий щит, — вагони були б цілі. А так — із заводської каси зашуміло 49.515 крб. (друга цифра). Цю суму було витрачено на ремонт пошкоджених вагонів.

Третя цифра — 60.000. Це тонни вантажу, якого не змогли вчасно відправити з заводу (див. першу цифру — 970 побитих вагонів. У дірявих вагонах вантажу не повезеш!)

Початок цього року на заводі відзначили тим, що «поламали ребра» майже сотні вагонам. А місяці йдуть. І росте нова цифра.

Отаку арифметику завели на заводі у Макіївці.

Тут і школяреві більше двійки не поставиш. А от директорові заводу т. Жукову та начальникові транспортного цеху т. Петренкові Донецький раднаргосп навіть і зауваження не зробив.

І. ФЛЕРИК,
ревізор Донецької залізниці.

МАЙЖЕ КОСМІЧНИЙ ВІРШ

В мене є в селі сусіда —
Всім відома баба Юлька.
Перша все вона розвіда
І по світові розбулька.

Язиката і оката
Так, неначе б то взяла
І на землю із плаката
Сатиричного зійшла.

Гонча баба ця на вдачу, —
Так і шастає в селі.
— Все я чую, — каже, — й бачу,
І не тільки на землі.

Що вже що, а зір, нівроку,
Янголи мені дали...
Я,— говорить, — з того боку
Бачу місяць, як коли!

І сміється Юлька в жмені,
Наче виступа на сцені.

Не сміється дід Іраклій,
Загортаючись в пальто,
Він говорить: — Ці спектаклі
Нам сидять вже отуто...

Дід показує на груди
Й переконливо зітха:
— От характер... штири пуди!
Хоч сама, як хорт, суха.

Може б, місце їй назнав ти
Десь подалі й на весь час...
Ну, хоча б у космонавти
Влаштував, але не в нас,

А зіпхнув американцям.
В нас їй що, безпечний стан!
Там же конче, вража бабця,
Десь би впала в океан.

С. ВОСКРЕКАСЕНКО.

Михайлові Стельмаху

(З нагоди п'ятдесятиліття)

Твоя весела вдача нам зрідні,
Ми високо твоє цінуєм слово
І образи, правдиві і ясні...

Все ж мусим заявити принципово:
Хоч вийшов ти давно у провідні,
Та п'я т д е с я т для тебе
...не типово!

Дружній шарж К. ЗАРУБИ.
Текст О. ЖОЛДАКА.

Зачароване місце

Колись, кажуть, були зачаровані місця. Та й Микола Васильович Гоголь писав про таке. Що було, то було...

А тепер, ви гадаєте, немає такого? Категорично помиляєтесь! Загляньте на залізничну станцію Одеса-Товарна.

Придивіться.

Це ж справжнісіньке зачароване місце.

Не вірите?

Послухайте.

Навантажений вином вагон, що направлявся в Таллін, простояв на ст. Одеса-Товарна 5 днів. До речі, біля вина була й закуска: поруч застряв вагон з консервами, що мав рухатись на Чернівці. Але не рухався. Вагони стояли, провідники вагонів гуляли, а командировочні та інші витрати з кожним днем зростали.

До кого вже не зверталися провідники (і до диспетчера Чернеги, і до диспетчера Роїка, і до начальника станції Павличенка), а вагони не рухались, мов зачаровані.

Хто зачарував їх?—питаєте. Мабуть начальник з диспетчерами. Державних коштів їм не шкода.

От вам і зачароване місце.

Чи довго ще Одеса-Товарна буде таким зачарованим місцем — на це може відповісти начальник станції.

В. МУРАШКО.

м. Одеса.

З вас штраф...

В одному колгоспі голова сидів і думу думав.

— І як ти в бісового батька ту дисципліну піднімеш, як порядок наведеш, як людей до рук прибереш?

Думав, думав і надумав:

— От що ми зробимо. Будемо штрафувати кожного, хто провиниться.

Того ж вечора приступили до діла. Склали реєстр провин, за які будуть штрафувати. Реєстр вийшов довгий, з параграфами, підрозділами і заголовками, ще й засвідчений печаткою і підписом голови артілі.

Реєстр починався так: «Без дозволу у двері кабінету голови не стукати — штраф один трудодень». А кінчався тим, що «грати в доміно у колгоспній конторі суворо забороняється — штраф з кожного гравця по півтрудодня».

Далі до реєстру включили ще прогули та неявки на засідання правління артілі.

Всього провин набралося 138.

Повісили те все на стіні в клубі біля дошки пошани.

Щоправда, члени правління не дуже прихильно поставилися до цього «закону про штрафи».

— Мо', Григоровичу, — казали вони,—краще загальні збори скликати та добре покритикувати, пропісочити кого слід. Громада ж, знаєте, — велика сила.

— Старі методи! — одбрив голова.

І почали штрафувати.

Аматори доміно підкорилися, не ремствуючи. Вони тепер ріжуться в «козла» не в конторі, а в пожарці. І ще примовляють по-новому. Якщо котрийсь прибереже на кінець гри «генерала», то вже не командує: «Встати», а вигукує: «Виграли трудодень!».

Голова чекав, що його метод боротьби за дисципліну переймуть і інші колгоспи. Проте, досвіду переймати ніхто не захотів. І фотокореспонденти Григорія Григоровича не турбували.

А «штрафний порядок», проіснувавши до перших загальних зборів, безславно помер.

— Дуже ти, Григорію Григоровичу, — сказали колгоспники, — перед нами проштрафився. Загальних зборів майже рік не скликав, з правлінням артілі не радишся, на людей гримаєш. І це вже не перший рік. Доведеться тебе оштрафувати: не хочемо більше тебе за голову мати.

* * *

Де це трапилося? — питаєте.

Поки що ніде. Проте може трапитися і в колгоспі «Комунар», Бердичівського району, Житомирської області. Там голова артілі С. А. Нечипорук протягом минулого року оштрафував 77 колгоспників на 415 карбованців, а 11 — увільнив од роботи.

Оце так штрафувальник!

М. ХАЛИМОНЕНКО.

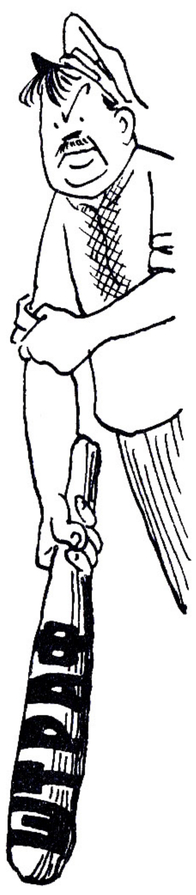

Таджицький ГУМОР

Матеріали із збірника «ХВІСТ У ТОРБІ», що виходить у «Бібліотеці Перця». Карикатура з журналу «ХОРПУШТАК».

НОВАТОР

У баню, що на нашому кварталі, призначено нового завідуючого. Поки не познайомилися з ним ближче, ми не знали, що він з породи людей неспокійних, розумних і енергійних у своєму пориві до всякого новаторства.

Ходжа Мірсахан Заріфі з'явився і тут же перевернув догори ногами всі порядки, що панували в бані ось уже двадцять три роки. Він наказав прибити над віконцем каси блискучу лаковану дошку і власноручно приклеїв на цій дошці об'яву, яка повідомляла про те, що сьогодні відбудуться загальні збори.

О дванадцятій годині ночі, коли зачинилися двері за останнім відвідувачем, усі зібрались у великому залі, і завідуючий почав промову:

— Кожна людина, я вам скажу, а ви послухайте мене уважно, повинна залишити в житті пам'ять про себе. Це перше, — мовив він. — А це означає, що кожен повинен впроваджувати в роботу нове. Це друге. Інакше життя не піде вперед, я вам кажу! Це четверте.

Після такого виступу Заріфі знову почав будувати ряди своїх «перше», «друге» і розповів про призначення людини в житті і про значення в цьому житті нового.

Зрештою, коли вже повернуло на другу годину ночі, він, почувши хропіння прибиральниці Рахімі-Хола і одного літнього перукаря, скривився і став закруглятися.

— Коротко кажучи, я вам скажу, а ви слухайте мене уважно, товариші, ми повинні свою роботу з сьогоднішнього дня перебудувати докорінно. Це одинадцяте. Живою зробити її. Це дванадцяте. Тобто, в бані люди привчаються до всякого роду новаторства.

Виховувати можна, і потрібно. Необхідно!

Ранком працівники бані прийшли на роботу змарнілими, з заспаними очима і побачили, що на виблискуючій лаком дошці об'яв наліплено наказ № 1 нового завідуючого. У наказі говорилося:

1. З 17 листопада 19.. року жіноче відділення перетворити на чоловіче.

2. З цього ж самого числа чоловіче відділення перетворити на жіноче.

3. Табличку, яка висить на дверях жіночого відділення, зірвати і повісити на двері чоловічого відділення.

4. Табличку, яка висить на дверях чоловічого відділення, зірвати і повісити на дверях жіночого відділення.

5. Табличку, з метою економії і збереження державного майна, закріпити не двома, а одним шурупом.

6. Звернути увагу колективу на те, що в справі економії щодня і щогодини виявляти ініціативу треба обов'язково і неодмінно...

Прочитавши наказ, усі спочатку здивувалися, а потім старанно силкувалися зрозуміти зміст цих перетворень. Але марно! Звичайному розуму це було не під силу. А оскільки був переддень відпочинку, то розсудливо вирішили довго голову не сушити і, відпрацювавши, пішли додому.

З вівторка баня почала працювати згідно з новим розпорядком. Але хіба легко привчити відвідувачів до нових порядків? За багаторічною звичкою чоловіки, незважаючи ні на які таблички, поспішали наліво — в жіноче відділення, а жінки — направо, в чоловіче відділення.

Скарги, галасування і крики жінок, гнівні громи чоловічих голосів луною розкочувалися в кам'яних стінах бані.

Заріфі, побачивши, що люди зовсім втратили розум, негайно видав новий наказ, згідно з яким наша сусідка-прибиральниця Рахімі-Хола і хлопчик — учень перукаря були поставлені на дверях, за що їм нараховували додаткову зарплату. Відвідувачі не встигали переступити поріг, як їх попереджали, що спочатку треба читати таблички, а потім іти у відділення, відповідно їхньої статі.

Працівники бані запитували у Заріфі причину перебудови, але він відповідав якось невиразно: «Потім зрозумієте, потім». І справді, він зібрав після роботи весь персонал на загальні збори і пояснив причину запроваджених ним нововведень.

— Значення кожного новаторства, — скажу я вам, а ви мене слухайте уважно, — по гарячому сліду зрозуміти важко. Незважаючи на це, ми кожне новаторство повинні засвоювати і прагнути запровадити, хоча нові речі в життя інколи без жертв не впроваджуються, — роз'яснював він довго і повчально.

У кінці листопада завідуючий видав новий наказ, яким запроваджував різний колір банних чеків: для чоловіків — синій, для жінок — червоний. Бухгалтер хотів було запротестувати, заявивши, що доведеться переплачувати друкарні декілька тисяч.

— Ваша справа — виконувати, — розсердився Заріфі. — Це перше. Решта — діло моє. Це друге. Ви спочатку спитайте, для чого цей захід потрібен, а потім базікайте. Економія, кажу я вам, а ви мене слухайте уважно, буде нечувана. Ці витрати в майбутньому принесуть небачену досі статистику. Ми цим самим узнаємо, хто ходить у баню частіше — чоловіки чи жінки. Ми будемо вивчати різницю в психології чоловіків і жінок, а якщо і не ми самі, то вищестоящі організації вивчатимуть! О! Треба дивитися далі... В майбутнє дивитися!..

Бухгалтер побілів і кинувся до дверей. Завідуючий розгнівався на його нетактовність і проконстнув якісь недосказані слова і побіг з кабінету за ним...

Я ходив у ту баню раз на тиждень і, звичайно, бачив усі нововведення. Одного разу помітив, що великі дзеркала перенесені з старих місць до дверей відділень і стоять одне проти одного. Саме тоді я почув гамір, що вирувався з перукарні внизу. Ставши колінами на диван, я глянув крізь шибку. Завідуючий сперечався з відвідувачем, а перукар стояв між ними і тримав у одній руці пилосос, а в другій шланг від нього.

— Хіба моя голова для ваших дурних експериментів? — гарячкував відвідувач.

— Ніколи люди не розуміють добра! — умовляв його Заріфі. — Ми видали наказ для вашої користі. Це перше. Куди це годиться, щоб людина в двадцятому столітті, тобто в епоху космічних кораблів, в часи атома і нейлона, вручну змахувала відстрижене волосся? Пилососом його! Саме в цьому і суть мого нового наказу!

Та клієнт виявився вередливим, не радів, а лаявся.

— Ох, і важко запроваджувати нове! — зітхнув Заріфі.

Більше я його не зустрічав. Одного разу до нас в редакцію журналу надійшла стаття. Заголовок її був такий: «Деякі свіжі матеріали про особливості психології чоловіка і жінки за даними бухгалтерії бані за четвертий квартал 19.. року». Внизу було написано: «Роздуми поборника новаторства Ходжі Мірхасана Заріфі».

За словами старої прибиральниці Рахімі-Хола, завідуючому-новатору, яким би розумним і завзятим він не був, все-таки чогось не вистачає!

Але чого?

Фазліддін МУХАММАДІЄВ.

Переклала Галина ПІДДУБНА.

— Тошмат-ака знову вигнали з роботи, куди його тепер направити?
— Як куди — у відділ культури!

Бюрократ та його постійні супутники.

СЕРЕД МАВПОПОДІБНИХ

— Присягаюся духом своїх предків, що людина не походить од мавпи!

Д Р У З І

З дитинства вони нерозлучні були.
Разом веселились, під сонцем росли.

Була їхня дружба така вже міцна,
Що ніби на двох — і душа в них одна.

Минули літа... із літами один —
Здобув височенний і рідкісний чин.

Другий, як почув тую радісну вість,—
Поїхав з привітом з їх пам'ятних місць.

Та друг не дослухав його привітань,
Крізь зуби, в одвіт процідив здоровань:

— Хто ви? Чим корисний вам буду в цей час?
Нужда вас чи просьба пригнала до нас?

І гість зрозумів, що приїхав дарма.
— Ніякої просьби,— говорить,— нема.

Я з жахом почув, що ти зовсім осліп
І, плачучи, їхав до тебе п'ять діб.

Знайду лікарів, і біда промине.
Можливо, тоді ти впізнаєш мене.

Наїмджон НАЗІРІ.

Переклав Ст. ОЛІЙНИК.

З народних джерел

Ілюстрації А. АРУТЮНЯНЦА.

ХВІСТ У ТОРБІ

Був у одного ширінця білий осел, з довгим пухнастим хвостом і густою гривою. «Але що зробиш? Треба його продавати!» — гірко зітхнув ширінець. І вночі, перед вобканджським базаром заходився осла купати. Особливо старанно він вимив і навіть вичесав густим гребінцем його пишного хвоста. Таний хвіст одразу приверне увагу покупців.

Але, на лихо, вночі пройшов добрий дощ, і дорогу на базар геть розвезло.

Ширінець зажурився: «Коли я поведу осла на базар, то його вимитий і вичесаний хвіст весь буде в багні й одразу втратить свою красу. А ждати до нового базару я не можу. У мене ж ні шеляга в кишені. Що ж мені робити?»

Цілу ніч не спав ширінець, а на світанку пішов до мудреця.

— Чого ти хочеш? — спитав той, прокинувшись від настирного грюкоту в браму.

— Прошу вас, порадьте, як мені довести білого осла на базар, не забруднивши йому хвоста? Дорогу після дощу геть розвезло...

— Невже в тебе навіть на це глузду не вистачає? — озвався сонний мудрець і додав: — Одріж хвоста, сховай у торбу та й поганяй на базар. І я певен — на хвіст твого осла не впаде жодна крихітка багнюки!

Подякувавши за пораду, веселий ширінець побіг додому, картаючи себе за свою недогадливість.

Вдома він зробив усе так, як порадив мудрець, і рушив на базар.

Там його відразу обступили покупці. Кожен оглядав осла, мацав йому ноги, вимірявши копита і навалювався на нього всією своєю вагою, випробовуючи міцність хребта. Осел пройшов усі випробування.

І тоді один покупець сказав:

— Добрий осел, та жаль, що хвоста йому одрізали!

Ширінець усміхнувся й спокійно відповів:

— А ти торгуйся, чоловіче, і за хвоста будь спокійний. Хвіст у торбі!

ЗАЖЕРЛИВИЙ ПОЕТ І СКУПИЙ БАГАЧ

Один поет присвятив багатієві оду, яка надто вже його прославляла.

— Ода твоя чудова, — вислухавши поета, сказав багач, — тільки жаль, що нема в мене готових грошей, а то б я тобі зараз і віддячив. Але якщо ти прийдеш узавтра, то я дам тобі стільки пшениці, що тобі її вистачить на кільна років.

Зраділий поет побіг додому. Прийшовши другого дня, він почав вимагати обіцяну пшеницю.

— Яку пшеницю ти з мене вимагаєш? — спитав багач.

— А ту, що ти вчора мені обіцяв.

Багач відповів:

— Ти вчора порадував мене своєю одою, а я порадував тебе доброю обіцянкою. У відповідь на твої брехливі, але приємні слова, ти почув мою брехливу, але приємну обіцянку. От ми й розквитались!

МУШФІКІ ТА ВЕРХОВНИЙ СУДДЯ

Один бай справляв весілля і послав Мушфікі* запросити на нього верховного суддю.

Мушфікі, як звичайно, безцеремонно зайшов у двір судді і цим дуже роздратував його. Суддя сказав:

— Невже бай не знайшов порядну людину, щоб передати своє запрошення, а прислав такого осла, як ти?

Мушфікі відповів:

— Пане! Бай усіх людей послав запрошувати людей, а мені доручив саме вас запросити!

* Ім'я героя багатьох народних анекдотів.

А ДЕ Ж КІШКА?

Афанді приніс з базару п'ять фунтів м'яса з салом і попросив жінку зварити йому на вечерю жирної наваристої юшки.

Та ледве він вийшов з хати, як жінка скликала своїх подруг і приготувала для них з того м'яса й сала добре частування. Увечері Афанді вернувся. Не розпалюючи під казаном вогню, жінка сіла біля печі.

Афанді спитав:

— Що все це означає?

Жінка відповіла:

— Я вийшла до криниці по воду, а кішка вкрала м'ясо з салом, одразу все поїла та й утекла.

Афанді швидко почав шукати кішку, піймав її в занутку подвір'я, поклав на терези, зважив і побачив, що вона тягне рівно п'ять фунтів.

— О безглузда ошуканко! У цій шкурі вага показала усі мої п'ять фунтів м'яса й сала! А де ж кішка?

ЗЛОДІЙ І МУШФІКІ

Вночі до Мушфікі заліз злодій. Він довго нишпорив у темряві, але нічого не знаходив. Тоді він почав обмацувати всі полиці, ніші, ритися в усіх закутках та щілинах.

Мушфікі не спав і все бачив. Нарешті він не витерпів і сказав:

— Марно, друже мій, стараєшся! Я навіть серед білого дня нічого не можу знайти в цьому домі, а ти хочеш тут щось знайти серед темної ночі?

ХУДОЖНИКИ

Два художники постійно змагалися в своїй майстерності, Перший так славно намалював виноградне гроно, що його навіть не можна було відрізнити від справжнього. А коли він повісив свій малюнок на дерево, то деякі пташки підлітали й клювали його, наче справжній виноград.

Тоді другий художник запросив першого до себе в гості і, показавши на стіну під завісою, промовив:

— Мої твори стоять за цією завісою. Підніми її та подивися!

Гість простягнув руку, щоб підняти завісу, але виявилося, що ця завіса намальована на стіні.

— От бачиш, — сказав господар, — коли ти своєю майстерністю обдурив пташок, то я своєю — обдурив художника!

Переклав Василь КУЧЕР.

Гуморески

КОМУ ЩО БОЛИТЬ...

Зайшов Афанді в їдальню. Бачить, сидять за столом двоє: старенький дідусь і юнак.

Обидва гірко плачуть.

— Чого ви так плачете? — спитав здивований Афанді старого.

— Того я плачу, що у мене нема зубів, і я не встигаю за юнаком, він жує швидше мене.

— А ти чого? — звернувся Афанді до юнака.

— У діда нема зубів, він ковтає не жуючи, і мені нічого не лишається.

«ВИ НАЗИМ ЧИ НАСИР»

Кожне таджицьке ім'я має певне значення. Назим, наприклад, означає — поет, а Насир — прозаїк. Розповідають, прийшов якось один молодий чоловік до відомого поета.

— Я давно, — каже, — пробую писати. Хочу надрукувати свої твори.

Поет уважно вислухав і питає:

— Ви назим чи насир?

Юнак знизав плечима.

— Я не Назим і не Насир. Мене зовуть Карімджоном.

ЯКА РІЗНИЦЯ?

Яка різниця між чайною і чайханою? — спитав один у свого товариша.

— Різниця та, що в чайній горілку хилять склянками, а в чайхані піалами, — відповів той.

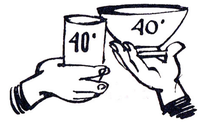

«СОБІ Б ПРИГОДИЛОСЬ»

Одного продавця, який у найбільшу спеку сидів за прилавком у теплій шерстяній одежі і буквально купався в поту, спитали:

— Чи є у вас що-небудь із літнього одягу?

— Якби було, собі б пригодилось,— сказав продавець.

РОЗПОДІЛ ПОСАД

Колгоспний голова скликав збори, на яких розподіляли посади.

— Кого призначимо завідувати фермою? — спитав він.

— Мене, — озвався червонощокий вусатий паруб'яга.

— Хто буде завідувати складом?

— Ваш покірний слуга! — озвався другий, плечистий мужчина.

— Хто хоче бути чайханщиком?

— Ваш брат! — вигукнув третій.

— Кого пошлемо працювати на поля?

— Якось не гаразд воно виходить, все на шию мужчин валимо, — загомоніли чоловіки. — Треба ж і жінок висувати!

В АВТОБУСІ

Бабуся, що стоячи їхала в автобусі, запитала у молодого здоровання, який розвалився на лаві:

— Синку, а що б ти сказав, коли б в автобусі не поступилися місцем твоїй мамі або тещі?

— Не сказав би нічого, бо нема в мене ні мами, ні тещі.

Самад ГАНІ.

Садо-виноградо...

(СЦЕНАРІЙ КОРОТКОМЕТРАЖНОГО ФІЛЬМУ)

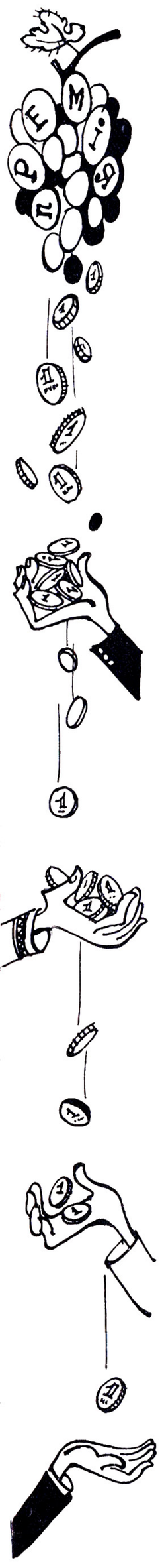

Просторий кабінет: стіл великий, стіл довгий, столик з телефонами, столик для радіоприймача.

М'які крісла, диван, книжкова шафа, на стіні карта економрайону. За столом — голова Херсонського раднаргоспу Іван Степанович Прибильський.

Входить секретарка. Подає депешу і виходить. Іван Степанович читає. Крупним планом бланк телеграми. На екрані видно текст: «За перевиконання плану відвантаження винограду торгову мережу Міністерство торгівлі УРСР виділяє вам тисячу карбованців для преміювання тих, що найбільше відзначились на відвантаженні...»

У музиці мотиви циганського романсу «Садо-виноградо».

Крупним планом посмішка голови раднаргоспу.

ПРИБИЛЬСЬКИЙ (замріяно). Добре, молодці хлопці-торговці! Зараз розподілимо премію. Стривайте, стривайте (замислився). Хто ж все-таки найбільше відзначився?

Знову крупним планом замислений Прибильський, а напливом поступово вимальовується берег Дніпра. Вдалині — гребля Каховської ГЕС. На передньому плані виноградники. Крупним планом — крупне гроно. Камера панорамує по шпалерах ящиків, наповнених янтарними гронами винограду. Підходять автомашини.

З одного ящика зіскакує вже не молодий, кремезний мужчина в сірому костюмі і такому ж галстуці.

Глядачі відразу ж пізнають заступника голови раднаргоспу Петра Тимофійовича Прокопенка.

ПРОКОПЕНКО (засукує рукави). Хлопці, кидайте цигарки! Порожняк прибув.

З кущів вилазять «хлопці». Вигляд у них не звичайний для вантажників: галстуки, пенсне, авторучки, нарукавники, портфелі.

ПРОКОПЕНКО. Нумо, хлопці! Натиснемо, хлопці! Утремо ніс робітникам радгоспу. Навчимо їх, як швидко і без втрат відвантажувати виноград в торгову мережу...

ГОЛОСИ. Зараз ми їм покажемо! Раз-два, взяли...

Вишикувалися ланцюжком і з рук у руки передають ящики. Крупним планом ящики, крупним планом обличчя начальника управління виноробства раднаргоспу Зайцева та його заступника Михайленка... Ящики — обличчя начальників відділів, ящики — обличчя заступників.

У кадрі — кузов грузовика. На кузові Прокопенко. Він приймає кожен ящик персонально.

ПРОКОПЕНКО (витираючи піт з чола). Оце робота! За таку роботу і по чарці не гріх. Знав би Іван Степанович...

Знову наплив. З туману вимальовується обличчя Івана Степановича Прибильського. Він посміхається.

ПРИБИЛЬСЬКИЙ. Да-а, напевне так воно й було. І премії повинні одержати ті, хто на своїх плечах виніс увесь тягар відвантаження...

Натискує кнопку. Входить секретарка.

ПРИБИЛЬСЬКИЙ. Сідайте, пишіть... Згідно з рішенням Міністерства торгівлі УРСР за активну участь у відвантаженні свіжого винограду в торгову мережу виплатити такі премії: заступникові голови раднаргоспу т. Прокопенку П. Т. — сто карбованців. Начальникові управління виноробства т. Зайцеву К. Т. — вісімдесят. Заступникові начальника управління виноробства т. Михайленку І. Г. — шістдесят. (Пауза. Голова запитливо дивиться на секретарку). Ну, хто там ще згідно штатного розпису?

СЕКРЕТАРКА (вагаючись). Попенко... начальник відділу радгоспів.

ПРИБИЛЬСЬКИЙ. Пишіть. Попенку Г. Н. — п'ятдесять карбованців.

СЕКРЕТАРКА. Є ще Ткаченко... інженер. Потім у транспортному відділі...

ПРИБИЛЬСЬКИЙ. Правильно, правильно. Пишіть... А тепер підрахуйте суму, скільки вийде?

СЕКРЕТАРКА (клацає на рахівниці). Триста тридцять п'ять. Якраз третина всієї суми.

ПРИБИЛЬСЬКИЙ. Ну, нашим досить. Тепер директорам радгоспів: «Таврії», «Червоного маяка», ім. Мічуріна, «Зеленого гаю», «Радянського саду». Записали? Тепер їх заступникам, головним агрономам... Є? Ану прикиньте, скільки тепер?

СЕКРЕТАРКА. Вже більше половини всіх грошей.

ПРИБИЛЬСЬКИЙ. Чудово. А решту, запишіть, передати у розпорядження директорів вищепоіменованих господарств також для преміювання тих, хто найбільше відзначився на відвантаженні винограду...

Знову на екрані берег Дніпра. Дорога в степу. Арка з написом: «Винрадгосп «Таврія». Кабінет директора радгоспу. Він значно менший за кабінет Прибильського, скромніший, менше телефонів, замість карти — на стіні план ланів. За столом — директор радгоспу Олександр Кононович Оскома.

Входить секретарка. Подає депешу і виходить.

ОСКОМА (читаючи депешу). Добре, молодці раднаргоспівці. О, і мене не забули, і заступника теж, і агронома. Ти диви, ще й у моє розпорядження дали 160 карбованців... Ну, це ми швидко! (Натискує кнопку).

Входить секретарка.

ОСКОМА. Пишіть. За значний особистий вклад у справу відвантаження винограду преміювати: начальника постачання Гегелія, бухгалтера Булаша, експедитора Задорожнього, техніка-запліднювача Чепурного, вагаря Іваненка... Ну, хто там ще керував?..

У кадрі знову виноградна плантація. Робітники радгоспу водять хоровод. У музиці з'являються мотиви дитячої співаночки «Десь тут була подоляночка...»

ХОР РОБІТНИКІВ (на мотив співаночки). Десь тут була наша премія...

У кадрі з'являється Премія. Вона в костюмі Снігуроньки. В музиці мотиви опери «Снігуронька».

Премія якась прозора, вона тане на очах.

ХОР РОБІТНИКІВ. Десь тут була наша премія...

Премія тане, тане, припадає до землі і... завдяки кінотрюкові зникає зовсім.

ХОР РОБІТНИКІВ. Тут вона впала, до землі припала...

За кадром могутній зведений хор раднаргоспівців та адміністрацій радгоспів виконує «Садо-садо-садо-виноградо...»

Цей хор заглушує все. Поволі насувається титр:

Кінець.

Автор сценарію Сергій КАЧИКОВ.

м. Херсон.

НЕ ТОЙ КОНЦЕРТ...

З радіо враз полинуло:

Стоїть гора висо-ока-я-а-а...

І Євген Владиславозич Козловський здригнувся. «Чи то не про нас, бува?» — подумав стривожено.

Відклав авторучку, відсунув папери і вуха нашорошив...

Коли ж почув, що «а під горою гай...», — заспокоївся: під горою, про яку подумав Євген Владиславович, ніякого, навіть паршивенького гаю не було.

Аж радіо раптом:

І сюди-и гора-а,
І туди-и гора-а...

А в Євгена Владиславовича серце — тьох! «Ото вже-таки про нас. Сюди — гора мінеральних добрив, туди — гора будівельного каменю-черепашника... Присяйбо, про нас!»

Але коли далі почув, як поміж тими гіроньками не просто собі зоря сходила, а дівчина по воду йшла, у нього одлягло від серця.

Дослухав пісню і тільки, було, думав за бомаги взятися, як знову:

Одна гора — високая,
А другая — нижча...

«А бодай тобі! — не стримався він. — То вже-таки про наші гори!.. Міндобрив — тисяча тонн, то — вища гора; каменю — чотириста тонн, то — нижча... А, врешті, біс його знає, яка з них тепер вища. Кам'яна гора стоїть з серпня минулого року, а гора міндобрив височить просто неба ще з позаминулого...»

Але й цього разу Євген Владиславович марно настрахопудився: ні про міндобрива, ні про камінь, призначений для будівництва радгоспівських тваринницьких ферм, в пісні не згадувалося.

...Радіо сказало, що концерт української пісні закінчено, і Євген Владиславович присунув до себе відкладену бомагу.

То був рахунок на штраф, який станція Денгофівка пред'явила Шевченківському бурякорадгоспові, Тетіївського району, за невивезені з її території радгоспівські мінеральні добрива і будівельний камінь.

Євген Владиславович зовсім заспокоївся — штрафом його не злякаєш. Для нього, директора радгоспу, то діло звичне: тільки на лютий місяць станція нарахувала радгоспові за той гірський пейзаж 6 тисяч карбованців штрафу.

Директор звеселів і лірично замугикав:

І сюди-и гора-а,
І туди-и гора-а...

На душі було легко: штраф же він платить не з своєї кишені...

Д. МИТЮК.

ТОРФ, ЯКИЙ ЗМИВСЯ

Ні, якось це і в голову не лягає. Принаймні, в тверезу голову. Та, як кажуть, проти фактів не попреш!

А факт — ось він.

На станцію Гадяч прибув вагон № 1961170, в якому було 47 тонн торфу.

Торф належав колгоспові «Великий Жовтень» (Липоводолинського району, Сумської області). Він заплатив за нього 374 карбованці 86 коп.

І раптом торф зник... Вагон, у якому він прибув, залишився, а торф... За одну ніч його наче водою змило.

Вагон з торфом якимсь чином опинився на Лохвицькому цукрозаводі. Там за допомогою гідроустановки його вивантажили прямо в... мийну яму. У ту саму, де миють буряки.

Тепер питається: хто ж відшкодує колгоспові 374 карбованці 86 копійок, які він заплатив за цей торф?

Питається, але не відповідається.

Бо відповідати ніхто не хоче. Залізничники твердять, що винен завод, а керівники заводу, навпаки, — що відповідає залізниця.

Словом, пішов торф за водою. А ті, що сплавили його, у цій водиці ще й руки умили!

О. КЛИМОВ.

Липова Долина,
Сумської області.

Нотатки про їхні порядки

Коментарі Перця записали:
Я. ВАЛАХ, Ю. КРУГЛЯК, Д. МОЛЯКЕВИЧ та Ю. ЯЧЕЙКІН.

ПРО ПУСТОТУ

У Римі, столиці «економічного чуда» і «благополуччя», є чимало будинків, де в одній кімнаті живуть по 12—15 чол. Водночас у Римі стоять незаселені близько 40.000 квартир у нових будинках.

Пусті будинки в Римі! Та
дарма—
У цьому чуда, бачите,
нема...
Якби там жив хоча б один
бідняк,
Було б то чудо. Що вже так,
то так.
Та що йому пусті
квартири ці,
Коли у нього — пусто
в гаманці?!

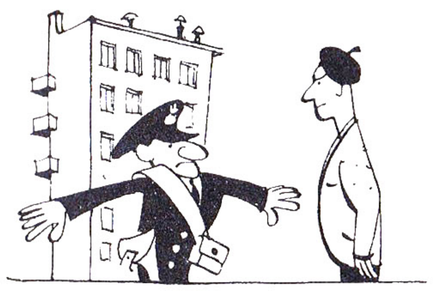

ПОПУХЛИ

Ембарго, яке наклав Вашінгтон на імпорт кубинських товарів, відчутно б'є не тільки по курцях—любителях гаванських сигар, але й по тютюнових фабриках США.

У США від курців
Частенько вже чуються
скарги,
Що вуха попухли
І стали, як здобні млинці...
Та що оті вуха,
Коли на кубинськім ембарго,
Як видно, попухли
Не тільки заядлі курці.

СМЕРТЬ НА ЗАМОВЛЕННЯ

Американський журнал «Тайм» охоче вміщує на своїх сторінках незвичайні історії про рішучих, холоднокровних людей. Він захоплено описує пригоди різних «суперменів». Ось одна з таких бувальщин.

...Місячна ніч.

З дороги просто в пустелю звернула машина й зупинилася серед кактусів і колючого чагарника. З машини вийшло п'ятеро. Один із них — колишній ювелір Самуель Рєзник, сива, але кремезна людина. Четверо інших — юнаки.

— Мабуть, тут, — вирішив Рєзник і загасив недокурок. — Робіть свій бізнес...

З багажника витягли надійний манільський трос. Рєзник спокійно став на коліна. Четверо накинули йому на шию зашморг. Та петля зіскочила. Ювелір впав у пилюку.

— Дайте, я навчу вас, як це робиться, — прохрипів він.

Йому допомогли стати на ноги. У світлі фар Рєзник неквапливо зв'язав кінці троса у морський вузол.

— Кінчайте!..

Колишнього ювеліра благополучно задавили тільки після третього заходу. З небіжчика зняли каблучки, годинник, браслет, спорожнили кишені.

Підрахували здобич: три з половиною тисячі доларів. Непоганий заробіток, якщо врахувати, що Рєзник дав кожному аванс — по 200 доларів.

Поліція легко спіймала убивць. На допиті з'ясувалося, що Рєзника вбили на замовлення... самого Рєзника.

Слідство встановило, що ювелір заплутався у темних махінаціях і вирішив «з честю» покинути цей далеко не кращий світ. З 1959 року він шукав своїх убивць. Шукав їх серед газетних об'яв, які починалися відчайдушними словами «згоден на будь-яку роботу». Але «робота», яку пропонував Рєзник, лякала. Тільки в лютому цього року він знайшов те, чого довго шукав: «Хочу одержати місце мийника машин. Згоден на будь-яку іншу роботу. Телефон 6-39-08». Об'яву дав 19-річний юнак Клеммін Джексон. Разом з братом і приятелями він виконав жахливе замовлення збанкрутілого ділка.

...Журнал «Тайм» охоче вміщує незвичайні історії. Він милується нелюдською витримкою небіжчика, описує найменші деталі його трагедії. А от трагедія мільйонів американців, які «згодні на будь-яку роботу» і не знаходять ніякої, журнал не хвилює. Це, бачите, дуже буденні і нецікаві історії...

ЛИХО З РОЗУМУ

Група американських психіатрів довгенько вивчала психічний стан американської армії. Психіатри прийшли до висновку, що бойовий дух солдатів занепадає. Докопалися і до причин цього.

Встановлено, що бойовий дух занепадає у тих солдатів, які читають книжки, слухають музику, відвідують музеї. Через оті кляті книжки, музику, музеї тощо молоді американці починають замислюватися над різними речами і явищами. А це, на думку вчених психіатрів, шкодить людині в солдатській уніформі. Сьогодні солдат замислився, завтра почав самостійно мислити, а там, гляди, і вивітрився бойовий дух!

Психіатри не лише констатували занепад бойового духу, а й докладно змалювали бажаний тип американського солдата.

Ось його ідеальний портрет.

Солдат не читає книжок і газет, а якщо вже й зазирне колись у книгу, то лише у комікс або в кримінальний роман. Солдат не слухає музики, а якщо і закортить щось послухати, то хіба модні мелодії твісту або щось подібне до них. Що ж до різних музеїв, картинних галерей, то солдата до них і близько підпускати не слід — зіпсується. А взагалі, найкращий солдат — це той, який ніколи не думає.

Щоправда, американські психіатри нічого оригінального не вигадали. Вони видали гітлерівські ідеї за свої, власні. Але вони спокійні, бо знають, що за цей плагіат їх ніхто не покарає. Навпаки, живі гітлерівські генерали, скажімо, Хойзінгер, який, до речі, сидить тепер постійно у Вашінгтоні, будуть дуже радіти, що їх досвід не пропав марно.

ПРИГОДА З ПРОРОКАМИ

Америка щедро наділяє південнов'єтнамського диктатора зброєю, військовими радниками та іншими «благами» цивілізації.

А оце в Сайгоні встановлено кілька десятків новеньких американських автоматів. Ні, це не звичайні автомати для продажу кока-кола або сигарет. Це автомати-пророки. Кинеш монету і, будь ласка, дізнавайся, що тебе чекає в майбутньому.

Справи йшли непогано. Грошенята текли, автомати відклацували свої пророцтва. Бізнес, як бізнес!

І раптом — така неприємність!

Зібралося якось у самого Нго Дінь Дьєма високе товариство. І спало комусь на думку згадати про оті автомати. Побігли ад'ютанти і прителющили пророчу машинерію для веселої компанії.

Щоб не віднадити клієнтуру, автомати завжди усім віщували тільки приємне — різні успіхи, щасливі одруження, радісні новини. А той, що на втіху гостям Нго Дінь Дьєма привезли, немов сказився — як почав пророкувати всілякі жахи, хоч зразу бери та вішайся!

Ад'ютанти притягли другий автомат. Але й той нічого втішного не напророкував.

Бачите, і пророки-автомати теж іноді кажуть правду.

Мал. БЕ-ША

Пастка дяді Сема.

Милий Перче!

Знаєш, хто готується побити світовий рекорд Юрія Власова по підняттю ваги? Ніколи не догадаєшся.

По секрету скажемо тобі: головний інженер нашого Веселоподільського цукрозаводу Павло Якович Шабаль.

І хоче це він зробити не власними руками, а руками тих, кому на заводі доводиться тягати важкі деталі з майстерень і в майстерні на другий, третій і четвертий поверхи.

Робітники, звичайно, хотіли б, щоб у цю роботу включився заводський механічний вантажопідйомник. Та от біда — шість років стоїть він у нас без діла і хтозна-коли почне виконувати свої функції. З нього вже й деталі почали зникати, а в т. Шабаля і за вухом не свербить.

Порадь, Перче, нашому головному інженерові, хай він свої старання спрямує на оживлення механічного вантажопідйомника. А коли вже його так непокоять лаври чемпіона, то, гадаємо, що й ти можеш його увінчати ними.

Т. ТИЩЕНКО.

Семенівський район, Полтавської області.

Хочу тобі дати дружню пораду: не бий телеграм. Ні звичайних, ні термінових, ні святкових. Листуйся. Листи — це тобі не телеграми: вони вчасно приходять.

Вдарили мені якось з міста Слов'янська депешу. 9 числа вдарили, о 15 годині. А я одержав її лише через добу. У відповідь я теж б'ю телеграму. Термінову! Щоб за двіри години вона була на місці. Але й вона мандрувала добу. Та найдовше блукають вітальні телеграми. Послав я новорічне привітання, а його вручили адресатові аж... 25 січня. Мовляв, він змінив адресу. Раніше проживав у місті Донецьку, на бульварі Пушкіна, 16, кв. 28. А нині перебрався у місто Донецьк, на бульвар Пушкіна, 16, кв. 36.

Отож і раджу тобі, Перче: листуйся. Листи — це не телеграми...

Ф. ПРОКОПЕНКО.

м. Ужгород.

На столі оператора станції Шляхопровід задзвонив телефон...

Але який?

Уяви собі стіл оператора, на якому вишикувалося вісім телефонів, та ще й комутатор на чотири номери. Трапляється, що всі вони починають дзвонити разом. Що робити? Адже в оператора тільки дві руки і два вуха... За який апарат хапатися раніш? Кому відповідати в першу чергу?..

Ми мало не щодня просимо-благаємо керівників Іловайської дистанції сигналізації і зв'язку тт. Мележникова та Приходька, щоб вони змилостивилися над операторами нашої станції і створили їм нормальні умови для роботи. Видно, іловайцям набридли наші благання і вони прислали до нас механіка ще... з двома телефонами. Та для них на столі вже й місця не знайшлося. Запропонували ми притулити їх до стелі, але механік не погодився.

Просимо тебе, Перче, подзвони хоч раз керівникам Іловайської дистанції і натякни їм, що один телефон-комутатор з превеликим успіхом може замінити всю нашу громіздку і голосисту техніку.

ЗАЛІЗНИЧНИКИ.

Донецька залізниця.

Допоможи нам встановити, чи є на Бердянському заводі сільськогосподарських машин директор?

Якщо є, то чи одержує він листи, які ми йому шлемо без кінця?

А якщо одержує, то чому на них не відповідає?

Коли він нам не хоче відповідати, то, може, хоч тобі скаже: чому в бобовій жниварці ЖБН-3,2, яку ми одержали з заводу у липні 1961 року, не вистачає транспортера ЖБ-1, підшипника мотовила ЖБН-2003 та кількох інших дрібних деталей.

І взагалі, навіщо він нам прислав цю браковану бобову жниварку? Невже тільки для того, щоб ми з нею «сиділи на бобах»?..

Я. ОЧАБРУК.
директор комерційно-торговельної контори райвідділу «Сільгосптехніка».

Сокальський район, Львівської області.

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ГУСАКА

ЗАПИС У ТРУДОВІЙ КНИЖЦІ

Звільнена за власним бажанням в. о. начальника відділу.

Надіслав І. БАРЧУК з м. Львова.

ДОВІДКА

Дана 21 червня 1961 року громадянці З. А. Я., вбитій блискавкою 15 червня 1961 року, в тім, що дійсно на її утриманні знаходяться діти...

Голова Степнянської сільради, Горностаївського району Чумакова.
Секретар Бабаніна.

ДОВІДКА

Дана Константинівською сільрадою мешканцю села Червона хатка, Горностаївського району, Херсонської області, Сиротинській А. А. про те, що вона дійсно сумісно жила з гр. Сиротинським і всі діти, народжені матір'ю, сумісні.

Голова сільради Головченко.
Секретар Граннін.

Надіслав І. АРАПЕНКО. м. Херсон.

З ВИСТУПУ НА ЗБОРАХ

Комсомольці багатьох організацій на навчання дивляться крізь зуби.

Надіслав М. ЧУМАЧЕНКО. м. Харків.

„СВОЯ" І „ЧУЖА"

Своє — воно все-таки своє, рідніше. До свого й душа тягнеться, а від чужого одвертається.

Такої думки, напевно, дотримувались колись в Н.-Сірогозькому районі на Херсонщині. І думали так, і робили так.

Ось приклад. До 1959 р. радгосп «Червоний партизан», Н.-Сірогозького району, постачався нафтопродуктами з Якимівської бази, Запорізької області. Та знайшлись добрі люди, не позбавлені патріотичних почуттів, які розсудили так:

— Запорізька область — чужа область. Якимівка — теж чужа. Чого туди їздити за 55 км? Є нафтобаза у В.-Лепетисі. Це в своїй області. Нехай радгосп возить нафтопродукти з своєї бази по дорогах довжиною в 90 км.

Сказано — зроблено.

За три роки радгосп розвозив по довгих дорогах «своєї» області зайвих 11 тисяч крб. (новими грошима).

Тепер усім видно, що дала радгоспу «своя» база.

Мабуть, через те і сьогодні керівники Н.-Сірогозького районного відділення «Сільгосптехніки» дотримуються тих же поглядів. Мовляв, своє — воно рідніше...

Г. ПОЛОВЕЦЬ,
директор Якимівської нафтобази.

НА ЩО ДИВЛЯТЬСЯ ГІРНИКИ

У шахтарському селищі «Гірник» (Луганщина) побудували новий кінотеатр, але до цього часу він стоїть зачинений, бо немає стільців. Достоявся до того, що вже обвалилася стеля.

Люди дивляться давно
В цім театрі не кіно...
В цім театрі гірники
Поглядають на замки.

К. ЮР.

НЕЗВИЧАЙНІ ПРИГОДИ

НА ПОЖЕЖІ ЗГОРІВ од сорому голова колгоспу ім. 800-річчя Москви (Кельменецький район, Чернівецької області) т. Томик, коли виявилося, що гасити вогонь нічим — весь колгоспний протипожежний інвентар несправний.

Навчений гірким досвідом, т. Томик зразу ж після пожежі відремонтував два пожежних насоси і поставив їх на... обприскування садів хімікатами.

ВЕЛИКЕ ВІДКРИТТЯ зробив недавно голова Бистриківського ССТ (Кролевецький район, Сумської області) М. В. Куліш. Відкривши зранку сільмаг, він аж до 12-ої години дня його не закривав, чим надзвичайно здивував усіх мешканців села (які звикли дуже часто бачити сільмаг закритим).

ЗАДАЧІ ТА ГОЛОВОЛОМКИ

ЗАДАЧА № 1
(з кількома відомими інструкціями та одним невідомим)

ВІДОМО, що, згідно інструкції, тару з-під кабельних виробів (зветься вона барабанами) замовник повинен повертати заводові-постачальнику;

що, згідно інструкції, Бердянський завод «Азовкабель» деяких видів барабанів від своїх замовників назад не приймає, коли ті барабани розібрані;

що (згідно теж чогось там) тарна контора станції Нікополь, Придніпровської залізниці, навпаки, приймає на перевозку барабани тільки розібрані.

НЕВІДОМО, що ж робити замовникові, щоб і вовки були ситі, і кози цілі; як умудритися не порушити жодної інструкції.

ЗАДАЧА № 2
(з одним відомим і двома невідомими)

На станції Олександрівка, Одеської залізниці, лежить 63 тонни вогнетривкої глини.

ВІДОМО, що вона не впала туди з неба. На її видобуток, перевозку і т. д. було витрачено народні гроші.

НЕВІДОМО (працівникам станції), де знаходиться Південно-Українська геологічна експедиція, на адресу якої та глина прибула ще рік тому;

що робити з тією глиною, бо дирекція Часов-Ярського заводу, Донецької області, на це запитання працівникам станції вперто не відповідає.

ЧЕРВОНИЙ АВТОБУС

Бувають вони, звичайно, й інших кольорів, але цей автобус, певне ж, мусить бути червоним. Є од чого червоніти. Адже ж і йому самому, очевидно, соромно, що він так спізнюється на побачення.

Уже скільки того автобуса виглядають жителі села Кут-Баїнськ, Чернівецького району, а його все не видно.

До сусідніх сіл автобуси ходять, навіть по кілька разів на день навідуються. А до Кута-Баїнська і шосейна дорога краща, проте автобуса туди й булкою не заманиш.

Чому?

Подейкують, що цю дорогу часто-густо перебігає якийсь чорний кіт.

Страшно боїться чорних котів керуючий Чернівецьким облавтотрестом.

От і все. От і вся розгадка.

Тому й червоніє автобус, який має ходити до села Кут-Баїнськ, але не ходить.

За свого забобонного керуючого трестом червоніє...

КУТЯНИ.

„ХРЕСТ І МАУЗЕР"

Можливо, то був не маузер, а якась інша зброя. Але вона вбила. Її жертвою впав підручник української мови. Поряд з ним ліг на землю і підручник російської мови.

Після цієї трагічної події працівники Червоного Хреста намагалися подати потерпілому допомогу, але було вже пізно. Тоді вони оформили цю пригоду актом. Голова республіканського комітету Червоного Хреста т. Панченко підписала той акт і завірила його круглою печаткою, на якій було викарбувано: «ЦЕНТРАЛЬНЫЙ КОМИТЕТ ТОВАРИСТВА ЧЕРВОНОГО КРЕСТА УРСР».

От і все, що ми знаємо про цю незвичайну пригоду, з якої вийшли покаліченими обидві мови — українська і російська.

Що підписом і печаткою свідчиться.

А. ТУР.

Чи знаєте ви...

ЩО СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА Є НАДІЙНИЙ РЕЗЕРВ ДЛЯ УСПІШНОГО ВИКОНАННЯ ПЛАНІВ ПО ЗДАЧІ МЕТАЛОЛОМУ?

ЦЕ ВІДКРИТТЯ ЗРОБИЛИ ДИРЕКТОР ГОРОДЕНКІВСЬКОГО ЦУКРОЗАВОДУ (СТАНІСЛАВЩИНА) Г. І. АБУЗЯРОВ ТА ГОЛОВНИЙ МЕХАНІК БУРЯКОРАДГОСПУ П. Г ГРИГОР'ЄВ, ЯКІ ЗДАЛИ НА ПЕРЕПЛАВКУ НОВЕНЬКІ БУРЯКОНАВАНТАЖУВАЧ ТА БУРЯКОУКЛАДАЧ (В СЕРЕДНЬОМУ ПО 08 КОП. ЗА КІЛОГРАМ). КОЛИШНЯ ВАРТІСТЬ ОБОХ МАШИН — 3175 КРБ. 09 КОП.

...ЩО ЖИТЕЛІ МІСТА КІЛІЇ ЗРЕКЛИСЯ ЦИВІЛІЗАЦІЇ І ЖИВУТЬ, ЯК ПЕРВІСНІ ЛЮДИ.

ДО ЦЬОГО ВИСНОВКУ ПРИЙШОВ КЕРУЮЧИЙ ОДЕСЬКОЮ БАЗОЮ УКРОПТГОСПТОРГУ С. І. КОРОТКОВ, ЯКИЙ ПРИПИНИВ ЗАВОЗИТИ ДО КІЛІЇ НА ДУНАЇ КРЕМ ДЛЯ ВЗУТТЯ, КАСТРУЛІ, СКОВОРОДИ ТА ІНШІ ДРІБНІ, АЛЕ ДУЖЕ ПОТРІБНІ ГОСПОДАРЧІ ТОВАРИ. КОРОТКОВ ГЛИБОКО ПЕРЕКОНАНИЙ, ЩО КІЛІЙЦІ СМАЖАТЬ РИБУ НА ВОГНІ, ДОБУТОМУ ТЕРТЯМ, ЇДЯТЬ ЇЇ ШПИЧКАМИ, А ВРАНЦІ І ВВЕЧЕРІ ВЛАШТОВУЮТЬ СІМЕЙНІ КУЛЬТПОХОДИ ДО ДУНАЮ НА ВОДОПІЙ.

perec-ua.
perec-ua.

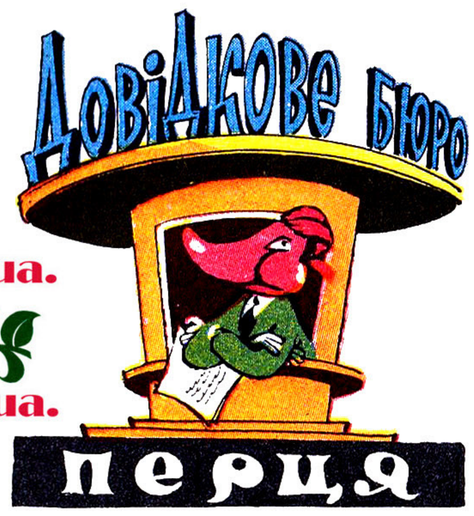

Відсканував Іван ТОЛОКОНЬОВ,
опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:

НАС ПИТАЮТЬ: Чи може людина проткнути пальцем будинок?

ВІДПОВІДАЄМО: Може. От, наприклад, керуючий Миколаївським будівельно-ремонтним трестом т. Романцов тільки кивнув пальцем, і в Миколаєві, в будинку № 16 по Плехановській вулиці появилися наскрізні дірки в підлогах та стелях усіх квартир лівого під'їзду. Було це, між іншим, ще в 1961 році. І хоч відтоді спливло вже багато води, мешканці будинку все ще не втрачають надії на те, що т. Романцов знову кивне пальцем, і в заготовлені дірки повставляють труби, які він повинен був прокласти ще рік тому.

ЗАПИТАННЯ: Що таке зошит?

ВІДПОВІДЬ: Це — річ, яка з ласки керівників Житомирської облспоживспілки стала унікумом. Принаймні, у крамницях Чуднівського району, Житомирської області, цю унікальну річ ніхто й у вічі не бачив вже протягом кількох місяців.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ **«Для чого байки пишуться»** — так звався фейлетон, надрукований у № 2 «Перця» за 1962 рік. У фейлетоні йшлося про керівників Гриців ської райспоживспілки (Хмельницька область), які старанно опікають розкрадача кооперативних грошей Грицюк Г. Й.

Начальник відділу кадрів Укоопспілки т. Колесников повідомив редакцію, що факти, наведені у фейлетоні, повністю ствердились. Грицюк засуджено до двох років ув'язнення.

★ У № 4 «Перця» до **«Клубу губителів природи»** було, зокрема, зараховано браконьєрів, які вбили дві косулі у Вищедубечанському мисливському господарстві.

Після виступу Перця бюро Броварського райкому партії (Київщина) оголосило порушникові мисливських правил Дружиніну сувору догану з занесенням до облікової картки. А Сапоненкові, який не вжив заходів до порушників правил, оголошено догану.

★ Мешканці м. Слов'янська написали Перцеві про те, що на місцевому м'ясокомбінаті систематично розкрадають м'ясопродукти, зловживають службовим становищем, порушують фінансову дисципліну.

Прокурор м. Слов'янська т. Тертишний А. повідомив редакцію, що наведені в листі факти підтвердились.

Злочинців віддали до суду.

Після розгляду справи головного механіка комбінату Сивоголовкіна В. І. та заготувача Косогова Д. М. засуджено до 3 років ув'язнення; директора м'ясокомбінату Дядюнова Н. А. — до 2 років; головного інженера Попова Т. В. та заготувача Чеверду Л. М. — до 1 року; старшого майстра забійного цеху Попова В. Д., старшого майстра холодильного цеху Пономаренка С. Я., старшого майстра ковбасного цеху Зоріна І. І. — до 9 місяців ув'язнення. Головного бухгалтера Сидоренка З. Ф. — до 1 року поправно-трудових робіт, а майстра механічного цеху Ляха Д. Н. — до 1 року позбавлення волі умовно.

ВІНЕГРЕТ З ПЕРЦЕМ

Мал. Л. БОЙКА

Операція на серці.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Що ти привіз?
— «Людину-амфібію».

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

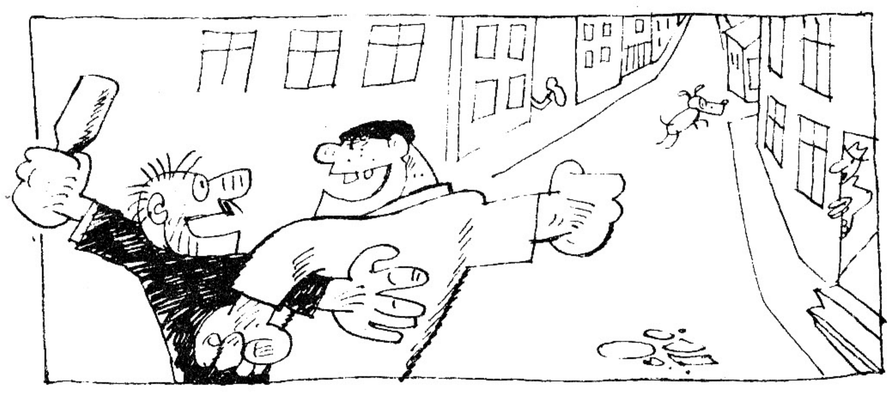

— Ну й тиха наша вулиця — коли не йду, ніколи людей не бачу...

Мал. Є. СЕНДЗЮКА

Без слів.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

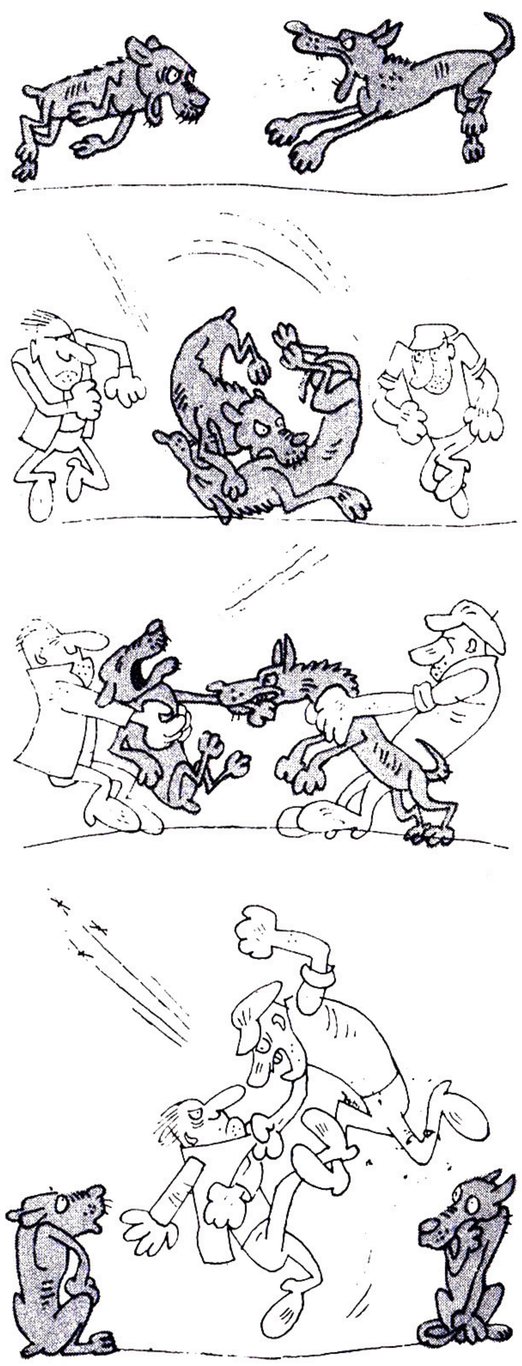

Без слів.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Без слів.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна» Адреса редакції: Київ, вул. Леніна, 19. Тел. 4-35-82. 4-73-94. 4-41-83. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 10 (477) (на украинском языке). Підписано до друку 7. V. 1962 р. Папір 70×108⅛=0,75 пап. арк. 2,05 друк арк.

БФ 01432. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, А. Барбюса, 51/2. Зам. 3170. Тираж 300 000 прим.

http://perec-ua.livejornal.com

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Учися в них: ні догляду не просять, ні добрив, а ростуть, як з води!